

LBRIS

We know
books

Mari clasici ilustrați

Jack London

Colț Alb

Traducere și adaptare din engleză:
Adrian Ciubotaru

SUPERCOLECȚIA TA

Editura ARC

Cuprins

Jack London 5-7
Faceți cunoștință cu personajele 9-10

PARTEA I

Capitolul 1
Pe drumul cărnii 11
.....

Capitolul 2
Lupoaica 20
.....

Capitolul 3
Urletul foamei 28

PARTEA a II-a

Capitolul 1
Bătălia colților 36
.....

Capitolul 2
Vizuina 42
.....

Capitolul 3
Puiul cenușiu 46
.....

Capitolul 4
Zidul lumii 49
.....

Capitolul 5
Legea cărnii 55

PARTEA a III-a

Capitolul 1
Stăpânii focului 59
.....

Capitolul 2
Robia 67
.....

Capitolul 3
Prigonitul 73

Capitolul 4Drumul zeilor 77
.....**Capitolul 5**Învoiala 81
.....**Capitolul 6**

Foamea 86

PARTEA a IV-a**Capitolul 1**Dușman al seminției sale 93
.....**Capitolul 2**Zeul cel smintit 99
.....**Capitolul 3**Domnia urii 104
.....**Capitolul 4**Moartea care atâră de gât 107
.....**Capitolul 5**

Neimblănzitul 116

PARTEA a V-a**Capitolul 1**Calea cea lungă 127
.....**Capitolul 2**Țara de Jos 131
.....**Capitolul 3**Ținutul zeului 136
.....**Capitolul 4**Chemarea seminției 146
.....**Capitolul 5**

Lupul adormit 151

Faceți cunoștință cu personajele

Cott Alb

Personajul central al acestei cărți este pe jumătate lup, pe jumătate câine. Născut într-o vizuină de lupi, răstăcit de mamă-sa, micul animal învață să facă față pericolelor. Inginerul Weedon Scott îi schimbă radical pornirile sălbatice.

Louise Poindexter

Este un indian care devine primul stăpân al lui Cott Alb. Omul îl pedepsește fără ezitare, dar îl și îndrăgește, apărându-l de câinii tribului.

Inginer minier, Scott îl salvează pe Cott Alb din încețșarea mortală a unui bulldog și devine stăpânul animalului istovit de nesfârșitele lupte cu câini. Lupul își schimbă caracterul și-l slujește cu devotament pe noul său stăpân.

Smith Frumosu'

Frumosu' e desigur o poreclă, căci individul e o canalie fără pereche, pe cât de urât la chip, pe atât de rău la suflet. Îl cumpără pe Cott Alb de la Castor Cenușiu, viața animalului după această tranzacție devenind un adevărat calvar.

Henry

Un călător prin pădurile înghețate ale nordului canadian. Prietenul său Bill e sfâșiat de lupi, dânsul e salvat de cottii lor ca printr-o minune.

Scott-seniorul

Este tatăl lui Weedon Scott. A fost judecător și l-a condamnat la închisoare pe banditul Jim Hall. Cott Alb îl salvează de răzbunarea interlopului.

Matt

Ajutorul și prietenul lui Weedon Scott.

Tim Keenan

Stăpânul buldogului Cherokee, care s-a luptat cu Cott Alb.

Alice

Sotia lui Weedon Scott.

Weedon și Mary

Copiii lui Weedon Scott.

Collie

Este o cățea viguroasă de la conacul lui Weedon Scott. Devine prietena lui Cott Alb.

PARTEA I

Capitolul 1

Pe drumul cărnii

Întregul ținut părea lipsit de viață. O pădure întu-necoasă se întindea pe ambele maluri ale unui râu înghețat. Vântul suflase zăpada de pe molizii negri și peste tot se așternea acum o tăcere rău prevestitoare. Era o pustietate care te băga în fiori, îți alunga zâmbetul de pe buze și te făcea să te simți grozav de singur. Era Wildul¹ sălbatic, cu nesfârșitele lui păduri de la mieznoapte.

În adâncul acestui ținut neprimitor, era totuși o viață care sfida crunta iarnă. În josul apei, câțiva câini-lupi trăgeau de zor o sanie fără tălpici, făcută din coajă de mesteacăn. Botul era cioplit astfel încât să poată despica și împinge sub fundul saniei stratul gros de zăpadă. În sanie se vedea ceva ce semăna cu un cu-făr lung și îngust. Mai erau și niște pături, o secure, un

¹ Wild – regiune din America de Nord, care se întinde de-a lungul Cercului Polar, cuprinzând pădurile și tundra învecinate. Un strat gros de zăpadă acoperă aproape tot anul pământul. Vara este scurtă, dar se caracterizează printr-o vegetație abundentă (*n.r.*).

ibric pentru cafea și o tigaie, dar cufărul ocupa aproape tot spațiul liber.

În fața câinilor mergea un bărbat, în urma saniei, altul. În lada din sanie, care era, de fapt, un sicriu, zăcea un al treilea omulean, răpus de Wildul nemilos. Prin însăși firea lui, Wildul se opune mișcării. Tot ce se mișcă, adică tot ce este viu, este condamnat la moarte. El îngheață apele care curg la vale, oprește cursul sevei din arbori, dar cel mai tare îl necăjește și îl amărăște pe om, făptura cea mai neastâmpărată și mai neascultătoare.

Cristale de gheață acoperiseră sprâncenele și barba celor doi oameni rămași în picioare, încotoșmănați în piei și blănuri moi și chinându-se să înainteze prin zăpada adâncă. De departe, nu ai fi putut să le deslușești chipul – Wildul îi istovise de tot și le schimonosise într-atât fețele, încât păreau niște stafii. În realitate însă, erau niște aventurieri, ce s-au luat la piept cu imensitatea și cu puterea necruțătoare a acestui ținut sălbatic și feroce.

Își măsurau pașii fără a schimba o vorbă. Îi apăsa și liniștea amenințătoare din jur, și gândurile negre care le tot dădeau târcoale. Wildul a stors toată vlaga din ei, așa cum teascu stoarce tot suc din struguri. Erau în drum de câteva ore. Soarele stătea să apună când au auzit un urlet îndepărtat în aerul înghețat al pustietății. Dacă îl auzai pentru prima dată, puteai crede că e strigătul după ajutor al vreunui suflet rătăcit în inima

de gheață a pădurii. Călătorii s-au uitat cu înțeles unul la altul – ei știau prea bine despre ce era vorba. Primul urlet a fost urmat îndată de al doilea. Acum, drumeții și-au dat seama de unde vine acesta: de undeva din urma lor, din locurile pe care le străbătuseră acum câteva ceasuri.

– Ne-au adulmecat urmele, Bill, s-a auzit glasul răgușit și chinuit al celui care mergea în față și pe care îl chema Henry.

– Carnea e rară pe aici. Nu am văzut urme de iepure de câteva zile, a răspuns Bill, ortacul lui Henry.

Ambii au rămas cu urechile ciulite, dar nu au mai schimbat o vorbă până la căderea nopții. Urletele nu au conținut nici măcar pentru o clipă. Când s-a întunecat de-a binelea, cei doi au hotărât să facă un popas în deșul de molizi de pe malul apei. Câinii-lupi mârâiau ceva în limba lor, ținându-se departe de flăcări. În ciuda obișnuinței, nu încercau să se îndepărteze prea mult de tabără.

– Henry, câinii se țin azi mai aproape de foc decât de obicei, a observat Bill.

– Știu ei ce știu, a răspuns Henry, înfulecând din merinde și ținând ibricul cu cafea deasupra flăcărilor. Nu-s proști deloc... De ce te uiți așa mirat? Nu te-ai îndoit până acum de mintea lor.

– E adevărat... Dar ai văzut cât de agitați erau când le-am dat de mâncare?

– Mda, ca niciodată... a recunoscut Henry.